

Mijn weekblad

Redacteur Ton Oosterhuis

Dit is het eerste nummer van mijn weekblad dat vanaf nu regelmatig zal verschijnen. Stelt u op toezending geen prijs laat me dat dan even weten

Over mijn pseudoniem Fred van Enske

Als Fred van Enske heb ik in de loop van de tijd vele honderden sonnetten vertaald, vooral uit het Frans en het Engels. Vorig jaar ben ik begonnen met het publiceren ervan bij uitgeverij Boekenplan in Maastricht. Er zijn intussen zeven deeltjes verschenen en deze maand rolt het achtste en laatste deeltje van de pers.

De totale reeks ziet er nu als volgt uit:

1. *Sonnetten die Shakespeare las (2009)*
2. *Sonnetten die Queen Victoria las (2009)*
3. *Sonnetten en rondelen die Engeland las (2010)*
4. *Voltaire, De maagd van Orléans (2010)*
5. *De weemoedige prins (2010)*
6. *De hovelingen (2010)*
7. *In het voetspoor van Ronsard (2010)*
8. *Van Parijs naar de Parnassus. (2011)*

.Dat pseudoniem (Fred van Enske) werd geboren in het laatste jaar van de Tweede Wereldoorlog. Met een paar vrienden gaven we toen onder de leiding van Klaas Woudt een clandestien literair tijdschrift uit met de naam *Zaans Groen*. Mijn gedichtjes en prozafragmenten verschenen daarin onder die naam. Fred omdat mijn vriendinnetje dat een leuke naam vond, Enske omdat ik in Enschede geboren ben.

Eigenlijk had ik het sindsdien achter mij gelaten, maar toen ik in 1987 in een drietal afleveringen van *De Tweede Ronde* weer eens wat poëzie en proza publiceerde koos ik ervoor dat pseudoniem weer te gebruiken. Het had als gevolg dat mijn vertaling van Christine de Pizan *Tot heden blijf mijn hart onaangeraakt* eveneens onder de naam Fred van Enske werd opgenomen in de bloemlezing *Liefde, altijd de liefde* van Adriaan Morriën (Bert Bakker 1994).

Over het vertalen van sonnetten

In mijn bundeltjes met vertaalde poëzie bestaat ruim de helft van de inhoud uit sonnetten. Deze dichtvorm uit het Italië van Dante en Petrarca werd geadopteerd door het Frankrijk van Pierre de Ronsard en door het Engeland van Shakespeare. Het strenge rijmschema (abba abba ccd ccd) is voor vertalers een ultieme uitdaging. De moderne poëzie heeft al sinds geruime tijd rijmschema's naar de prullenmand verwezen. Alleen in zgn. *light verse* zijn ze nog toegestaan. Maar in vroegere eeuwen waren ze uitermate populair. Dat begon in de zestiende eeuw met een breed scala van onderwerpen. In de zeventiende eeuw begon het spelelement te overheersen en werden het vaak pamfletten om in de achttiende eeuw praktisch te verdwijnen en in de tijd van de romantiek te herleven.

Anoniem sonnet uit de 18^e eeuw

Wil je de wetten kennen der sonnetten?

Je kiest een held of liever een heldin,
die pak je dan met mooie rijmen in
in twee kwatrijnen en dan twee terzetten.

Het moet wel pakkend zijn van het begin
en tot het einde aan het denken zetten.

Apollo's muzen zullen erop letten
dat steeds de rede heerst in elke zin.

En kies vooral iets moois uit de natuur.

Zorg dat geen lelijk woord als bits of zuur
de volheid van een prachtig vers verlaagt.

De lezer wil een muze, die als maagd
hem in de laatste regels plots verovert
zonder een woordenspel dat slechts betovert.

(uit *In het voetspoor van Ronsard*, Boekenplan 2010)